

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

خطبه‌ی اعیاد شعبانیه

۱ خرداد ۹۴

حمد و شکر پروردگار حکیم و عزیز را سزاوار است که در خلقتش رحمت و تدبیر حکم فرماست پس سلام بر رحمتی که همواره در قلوب جنبندگان خبر از خلقتی مدبرانه دارد؛ خلقتی که تپش حیاتش در همگان متفاوت است و ضریب احساساتش توان صورتی انسانی و یا حیوانی پست؛ صورت حیوانی نیاز به تدبیر ندارد؛ جانش در حلقه‌ی زمان محصور است؛ می‌آید و می‌رود؛ آتش امیالش در جایی ثبت نمی‌شود؛ مدار خلقت موازینی را برایش وضع نموده که ترازوی عملی ندارد بنابراین می‌تازد و می‌درد و می‌خورد پس کتاب آسمانی خلقت خلیفه را از تمامی مخلوقاتش جدا نموده و می‌فرماید: من ماه و ستارگان را مسخر شما کردم تا بتوانید روزی خویش را از دل دریا خارج کنید؛ صدفی که مرواریدی با ارزش را در درونش مخفی نموده و کتاب آسمانی قرآن کریم آن صدف را می‌گشاید و اجازه می‌دهد تا محتوای درونش را بردارند؛ پس شکر بر این سفره‌ی گسترده‌ی الهی که خورندگانش، طعم ملکوتی‌اش را با خود به صحرای قیامت می‌برند و عرضه می‌دارند: ای بهشتیان، نفوس انسانی خویش را در آینه‌ی جانم به پروردگارم عرضه کردم با کلامی زیبا فرمود: هر آنچه که خواهید در این مکان همانید و از آنچه آفریده‌ام بخورید؛ کسی شما را از این نعمت‌ها منع نمی‌کند.

در این سلام سرور عالمیان کوثر الهی حضرت زهرا (س) رحمت و روح خداوندی را زیبا به تصویر کشیدند. خالق یکتا همگان را یکسان آفرید ولی حیاتشان متفاوت شد و کسانی که اسیر نفس اماره شدند حیاتشان تبدیل به حیات حیوان شد و نامشان به‌عنوان انسان از دفتر آفرینش حذف شد ولی آنان که با تمسک به قرآن کریم، راه استخراج صدف وجود را یافتند تا مروارید گران‌بهای آن را که روح خداوندی است بردارند و هر اندازه‌ای که بخواهند از آن تغذیه کنند سعادت پیدا کردند زیرا روح خداوندی امانتی است که در جان انسان نهفته است تا جانش را به زیور خلیفه بیاراید و اگر توان درکش برای جانی میسر شود، شیرینی معرفت را می‌چشد و طعامش

می‌شود انوار قرآن کریم، پس از سفره‌ی این معجزه‌ی الهی بسیار تناول کنید تا انوارتان، جانتان را با خود همراه کند. معصومین بودند که گهر و گنجینه‌ی بی‌نظیر الهی را از صدف وجود خود خارج کرده و شیرینی معرفت را به جان مبارکشان چشانند که سرور عالمیان مشخصات ایشان را این‌گونه بیان فرمودند که: کارگزاران پروردگار عالم همانانی هستند که پروردگار اعلام می‌فرماید آنان را از نشانی‌هایشان می‌شناسی؛ زیباترین نشانی در جانشان همان آینه‌ای است که انوار پروردگار را در عالم منعکس می‌کند. معرفی خصوصیاتشان از زبان خالقشان می‌باشد که می‌فرماید: همانانی که نماز می‌گزارند و از آنچه به آنان داده شده انفاق می‌کنند. انفاق نیرویی است که قادر است امانت جان انسان را که روح خداوندی است در راه هدایت آن‌چنان به کار گیرد که حق پایدار بماند و باطل برود پس همواره تخت شیطان نفس را می‌توان در دم از جایگاهش به سرای حق آورد تا باطل آشکار شود و حق بماند.

اینک ما در این روز مبارک به سرور و شادمانی میلاد سه تن از این خلیفگان الهی در این سرای نور و معرفت دور هم جمع شده‌ایم. سلام بر مولود امروز، سرور و سالار شهیدان، اسوه‌ی شجاعت، تقوا، آزادگی و جهاد، حضرت ابا عبدالله الحسین (ع) که زمین و آسمان به برکت قدوم مبارکش پر از نور و شادمانی است. چه روزی و چه مولود مبارکی که همه‌ی بشریت و فرشتگان را از آمدن و رفتنش متحیر نمود که خود ایشان در این مورد فرمودند: *الم؛ بخوان به نام پروردگارت که خلق کرد انسان را از خون بسته خونی که حامل اسراری شگفت‌انگیز است؛ او در خود الستی را به یادگار دارد که گرمای عشقش بنای وجودش را می‌سازد تا تپش را معنا کند، پس حیات نوزادی در علقه شکل می‌گیرد که الستش را در تکثیر سلول‌های وجودش به خاطر می‌آورد؛ او را به زمین دعوت می‌کنند و به آغوش کوثری بی‌همتا؛ قانون الهی سپری می‌شود و او چشم بر خاکی می‌گشاید که بی‌صبرانه منتظرش است؛ ندایی شیرین‌تر از آغوش مادر در جانش به زمزمه در می‌آید تا کلید خلقت را برای گشودن اسرارش به جانش هدیه کند، پس قلم جانش به حرکت در می‌آید تا مشتاقان نامش را به اسرار خلقتش آگاه سازد؛ آنانی که توان درکشان توانسته باشد تا معجزه را دریابد. آری امام حسین (ع) تمام سلول‌های حیاتش را با عشق الستی خود بنیان نهاد و رازهای خلقت*

خود را گشود تا همگان به اراده‌ی پروردگار عالم از خلقت انسان آگاه شوند و این عشق لحظه‌ای از ایشان جدا نشد با مناجات‌های زیبای خود در همه‌ی عمر به پروردگار مهربان ابراز فرمود که: تمام کردی نعمت خود را بر من و کامل کردی فطرتم را پس لازم شد بر من حجت تو زیرا معرفت خود را به من الهام کردی؛ به عجایب حکمت خویش آشنایم نمودی و به آنچه آفریدی در آسمانت و زمینت از بدایع خلقت آگاهم ساختی؛ دعایت کردم اجابت کردی، خواهشت کردم عطا نمودی، فرمانت بردم قدردانی کردی و نعمت‌هایت را بر من تمام کردی. این عشق را فرزند برومندش، وارث عشقش، ابی‌صالح المهدی (عج) زیبا توصیف فرمودند که: ای خالق یگانه، راز قلب جدم حسین را چگونه یافتید که او را اباعبدالله نامیدید تا عبد را معنا کند؟ پس پیشانی عبد می‌شکند، قلبش تیر می‌خورد، سرش جدا می‌شود ولی آرام نمی‌گیرد؛ آواز تلاوتش در فضای زمان می‌پیچد: ای بندگان در بند شیطان، سر پرشورم هنوز شور هدایتان را دارد گرچه بین آن و بدنم جدایی افتاده ولی هنوز عاشق است تا بگوید بیایید خداوند مهربان است این عشق را چگونه تفسیر می‌کنید؟

امشب سرور و شادی‌مان با مولود فرزند گرامی حضرت ابا عبدالله الحسین (ع) افزوده می‌شود. ایشان سید ساجدین، زینت عابدین، مرد مناجات، معلم مکارم اخلاق و دعا، امام علی بن حسین (ع) هستند.

امام سجاد بعد از واقعه‌ی عاشورا، با همراهی بانوی بزرگوار، حضرت زینب (س) چنان از راه و قیام امام حسین (ع) دفاع نمود که یزید و کارگزارانش رسوا شدند و در آن زمانه‌ی خفقان به‌وسیله‌ی صحیفه‌ی سجاده در قالب دعا و مناجات، نسبت به تربیت و آگاهی شیعیان، همت گماشتند. امام سجاد (ع) صحیفه‌ی سجاده را به جهان عرضه داشت؛ صحیفه‌ای که مانند آن نیامده و نخواهد آمد؛ صحیفه‌ای که در ضمن دعا، معارف اسلام و اخلاق اسلامی اهل‌بیت، اجتماعات اسلام، حقانیت شیعه، حقانیت اهل‌بیت، انتقاد از ظلم و ظالم، سفارش به حق و حقیقت و بالاخره یک دوره معارف اسلامی را آموزش می‌دهد. صحیفه‌ای که محققین، اسم آن را اخت القرآن و زبور آل محمد (ص) نهاده‌اند.

حال قسمتی از دعای چهل و ششم صحیفه‌ی سجادیه را که نشانگر شناخت و اعتماد و اطمینان ایشان به پروردگار کریم در تأخیر عذاب ستمگران و ظالمان حادثه‌ی کربلا و تمامی دوران‌ها است بیان می‌کنیم که: خدایا، اهل طغیان و عصیان را برای آن مهلت دادی که به داوم ملکت و قدرتت مطمئن بودی، پس به آن‌ها مهلت دادی تا هر که اهل سعادت است خاتمه‌ی امرش را سعادت گردانی و هر که اهل شقاوت است (پس از مهلت و اتمام حجت) او را مخذول و مردود سازی و همه (اهل سعادت و شقاوت) به‌سوی آنچه را که مقدر فرمودی خواهند رفت و بازگشت امورشان به قضاء حضرت خواهد بود، (هرگونه که بخواهی با آنان رفتار می‌کنی) هر چه حکومت کنند سلطنت تو سست نگردد و از تأخیر بازخواست ایشان، برهانت باطل نشود، حجت تو از پای ننشیند و سلطنت تو ثابت و استوار است، پس وای بر آن کس که از تو روی برتابد و ناکامی و خذلان از آن کسی است که از تو نومید شده و بدترین بدبختی‌ها و شقاوت برای کسی است که از تو غافل شود؛ آن مغرور نمی‌داند چه عذاب‌های دردناکی خواهد چشید و چقدر سرگردان در عقاب تو به سر خواهد برد و چقدر گرفتاری او طول خواهد کشید و چه نومید خواهد بود از آسان رهیدن؛ همه‌ی این‌ها بر پایه‌ی عدل در قضاوت و از سر انصاف در حکم است که هرگز ستم روا نمی‌داری.

این ایام مصادف با جشن مولود دیگری است که اسوه‌ی شجاعت و تقوا، رشادت و ایمان و استواری و وفاداری در پیمان و اطاعت‌گر واقعی امام عصر خود بودند، حضرت عباس بن علی ملقب به قمر بنی‌هاشم، پرورش یافته در مکتب پدر بزرگوارش امیر مؤمنان (ع) و برادرانش امام حسن (ع) و امام حسین (ع) و بانو حضرت زینب کبری (س) بودند و از کودکی در ادب و کمال بی‌همتا. امام حسین (ع) حضرت ابوالفضل را صدا می‌زد؛ او را در آغوش می‌گرفت و می‌فرمود: وقتی به آرزویت که دیدار مادر است می‌رسی که جز حق نباشی و از امامت، مانند مادرم دفاع کنی و پای شیطان را قطع کنی و مادر او را مدد کرد تا آن‌چنان بر باطل بتازد که حقیقتی از فضیلت الهی شود و آن را با اخلاص و عشق به پیشگاه خداوند و امام عصرش عرضه داشت و پدر فضیلت علم یعنی ابوالفضل گردید.

اکنون ضمن عرض تبریک و تهنیت خدمت مولا و سرورمان امام عصر و زمان اباصالح المهدی (عج) به سفارش اباعبدالله الحسین (ع) در مورد ایشان عمل می‌کنیم که فرمودند: نام خویش را در تاریکی عصری بجوید که خورشیدی بی‌همتا همواره بر جانتان می‌تابد تا خاکی سرد و بی‌روح را به باغی پرثمر تبدیل کند پس نامش را بخوانید تا فرج جانتان در ولایت و امامت از اوهمات ذهنتان به واقعیتی از خلقت پیوند بخورد و زمان، نشانتان را در دوران‌ها به نمایش درآورد پس او را بخوانید:

اللهم عجل لولیک الفرج